

A SZÉLMALOMHARCOS XV. fejezet

A Jobbik alakulásának éve 2003

Molnár Tamás életfilmje

Tovább folytatódik az őrült országjáró rohangálás. Az év folyamán, 120 helyen tartok előadást, vagyis minden harmadik napon fellépek valahol. Száguldjunk végig ezeken a zaklatott hónapokon: - Januárban Pécsen és Debrecenben mutatjuk be az Inconnu politikai plakát kiállítását. Februárban Siófokon, Ózdon és a budapesti Almássy-téri Szabadidőközpontban tartunk nagysikerű Sajtóklub esteket. A pasaréti polgári körös találkozón, már nyíltan kiállok a

nemzeti radikalizmus ügye és képviselete mellett. Monoron Lovassal és TGYL-el közösen fergeteges lendületű és erőteljesen FIDESZ- kritikus az előadásunk. A hónap végén alkalmanként csatlakozik hozzánk Döbrentei Kornél költő is. Március elsején részt veszek a kecskeméti piarista gimnáziumban megrendezett polgári bálon, ahonnan nem sokkal előtte utálják ki a tanárok Kuncze Gábort, az egykori diákot. Gyöngyösön – a hiányzó Bayer váratlan beugrójaként-, nagy sikerű közös előadást tartok Vona Gáborral, aki kiváló szónoknak bizonyul. Áprilisban alkalmanként csatlakozik hozzánk Usztics Mátyás színművész, akivel együtt több alkalommal fellépek. Májusban a Hajógyári-szigeten és Győrben szerepel a Sajtóklub. Szarvason Toroczkai Lászlóval, Erzsébet-ligeten Vitay Sinkovits Andrással és Kovács Dáviddal szervezünk közös esteket. A hónap közepén újabb Visegrádi Disputát rendezünk, miközben a vándorkiállításunk Szegeden látható. Május 24.-én a polgári körök által szervezett pesthidegkúti majálison odalép hozzám Makray Katalin színésznő és megkér, hogy ne kritizáljam már férjének villámgyors politikai karrierjét, mert Pali (Schmitt) áldott jó ember, még a légynek sem tud ártani. Biztosan bennem van a hiba, sehogyan sem viselem a Kádár-korszak hirtelen konzervatívvá avanzsált kegyeltjeit!

Június elején Makóra kerül a kiállításunk. Júliusban már bejárom a Dél-dunántúli településeket a Jobbikos fiatalokkal, Tabon Rácz Sándor az előadópartnerem. Augusztus elején - Szalai Annamária meghívására-, a zalaegerszegi moziban látható a kiállításunk, majd a hónap közepén fellépek a Magyar Sziget rendezvénysorozatán. Szeptemberben egyre több előadásra elkísérnek a Jobbik fiatal vezetői. Dunakeszin Wittner Máriával tartok sikeres közönségtalálkozót. Szeptember 24.-én viszont megszakad a televíziós közszereplésem, Kövér László utasítására páros lábbal kirúgnak a Sajtóklubból. A hónap végén Sopronba kerül az Inconnu kiállítás, a Jobbik meghív előadónak a soltvadkerti ifjúsági táborába. Októberben már szinte csak egyedül, vagy Jobbikos fiatalokkal járom az országot. A „kézi-vezérelt” polgári köröknek „felülről” megtiltják, hogy meghívjanak a rendezvényeikre. Október 19.-én megrendezzük a III. Visegrádi Disputát, majd 24.-én a Jobbik alakuló kongresszusán megválasztanak a párt egyik alelnökének. Az év utolsó két hónapjában már, mint Jobbik tisztségviselő szervezem az új pártot és tovább járom az országot. Ebben az esztendőben rendezem sajtó alá a válogatott publicisztikáimat tartalmazó Hontalanság című kötetem, melynek címét Kertész Imre sorstalansága inspirálja.

Az év során tehát két újabb Visegrádi Disputát szervezünk. A II. találkozót május 10.-én rendezzük meg, ahol megnyitó beszédemet követően felszólal többek között Balipap Ferenc, Balogh Gyula, Borbély Zsolt Attila, Döbrentei Kornél, Hegedűs Tamás, Loppert Csaba, Lovas István, Molnár Balázs, Péter Attila, Rácz Sándor, Rozgonyi Ernő, Síklaky István, Sneé Péter, Szakács Gábor, Székelyhidi Ágoston, Tóth Gy. László, Usztics Mátyás és Varga Csaba. Ezt az értelmiségi összejevetelt – csakúgy, mint a következőt-, a nemzeti radikalizmus jövőképeinek stratégiai kialakítása jellemzi. Egyre jobban szükségét érezzük egy – az erőtlen Fidesztől markánsan jobbra álló-, nemzeti radikális mozgalom létrejöttének. A III. őszi találkozónk is ennek a politikai irányvonalnak a kialakításán munkálkodik. Egy héttel a JOBBIK kongresszusa előtt, megnyitóbeszédemben már nyíltan a magyar radikalizmus ügye mellett kampányolok! A

visegrádi sportcsarnokban október 19.-én, a következő előadók tartanak nagysikerű előadásokat: - Andrási Attila, Berezvay Balázs, Borbély Zsolt Attila, Döbrentei Kornél, Drábik János, Gorka Sebestyén, Grandpierre Attila, (A nyár folyamán elhunyt Grandpierre K. Endre írását felolvassák!), Gyurkovics Tibor, Hegedűs Tamás, Hornyák Tibor, Kádár Péter, Lenhard Balázs, Lovas István, Nagy Ervin, Rozgics Mária, Síklaky István, Sípos Zoltán, Usztics Mátyás, Wittner Mária és Z. Kárpát Dániel. Ekkor már annyira szembekerülünk a Fidesz politikai irányvonalával, hogy a Sajtóklub tagjai közül már csak Lovas mer eljönni és fellépni a rendezvényen. Az értelmiségi találkozók vitaanyagát később mindkét esetben kiadja a KAIROSZ Kiadó.

Országjáró előadásaim során egyre hevesebben kritizálom a meglapuló és erőtlen parlamenti állellenzéket. A választási vereséget követően Orbán szinte teljesen eltűnik. Rendszerváltó radikalizmusommal megfontoltan ugyan, de részben egyetért Lovas Pista és Tóth Gy. Laci, akiket szintén zavar a kialakult álságos politikai status quo. Óvatosságuk persze érthető, hiszen anyagilag mindketten szorosan kötődnek a Fideszhez. (Rajtam kívül mindenkinek jól fizető politikai állása van. Lovas – csakúgy, mint Bayer-, főmunkatárs a Magyar Nemzetnél, TGYL pedig az általa utált és megvetett Schmidt Mária alapítványától kap némi apanázst!) A tavasz során Lovas bicskei otthonában találkozunk a Jobbikos vezérkarral, ahol Kovács Dávid egyénisége és felkészültsége igen jó személyes benyomást kelt bennem. Már ekkor elhatározom, hogy a Sajtóklub soron következő adásaiban népszerűsíteni fogom a bátor és fiatal radikálisokat. Hétről hétre furcsa ellensúlyként jelenek meg a képernyőn, Bayer és Bencsik szemforgató fideszes sikerpropagandájával szemben. Nem beszélünk ugyan erről, de a politikai és ideológiai ellentétek folyamatosan erősödnek közöttünk.

Május 9.-én a győri sportcsarnokban megrendezett Sajtóklub fellépésen szakad el a cérna véglegesen nálam. A teltházas előadás alatt, a szokásos cinikus és szarkasztikus módon faragjuk a Medgyessy-kormány - osztogató és fosztogató-, politikáját. Klubtársaim szokásosan fényezik a Fidesz alfelét, amikor Bayer minden eddigi nyál-határon túlmegy. Kijelenti, hogy mi sajtóklubosok valójában a Rongyos Gárda tagjai vagyunk, akiknek az a legfontosabb feladatunk, hogy utolsó leheletükig harcoljunk a Vezénylő Tábornokért, aki majd bölcs hadvezérként és stratégaként kijelöli számunkra a főcsapás irányát. Betelik nálam a pohár. Soha nem tudtam személyekért (különösen politikusokért) rajongani, „csak” eszmékért és elvekért! Mélységesen megbántottnak érzem magam. Minden egyéni érdeket és anyagi haszonszerzést félretéve, immár több évtizede küzdök a kommunizmus árnyai ellen, aztán jönnek a terepjáróval közlekedő, rózsadombi, „megmondó guruk” és további áldozatra szólítanak fel. Bayer - mint rongyos gárda tag-, még viccnek is rossz! Plebejus önérzetem, ezt már nem viseli el, nyíltszínen elküldöm Orbánt és a Bayer-féle udvari publicistákat a picsába! Az elnémuló tömeg előtt Bencsik még megpróbálja menteni a helyzetet, de az már menthetetlen.

A bennem feszülő indulatok hatására nem írok több cikket a Magyar Nemzetnek sem. A főpolgári pártlap helyett, sokkal szimpatikusabb a teljesen amatőr, de legalább őszinte Nemzetőr. Dobos Attila zeneszerzőt a választási kampány utolsó időszakából ismerem. A Tollas Tibortól átvett müncheni Nemzetőr friss példányait árulja a Dísz téri nagygyűlésen, de a narancsos rendezők elzavarják. Dobos egy jó szándékú civil, egy naiv fogorvos, aki a magyar politika szereplőit és aljasságait cseppet sem ismeri. Saját pénzéből fenntartott hetilapját folyamatosan támadja és ellehetetleníti a Fideszes háttérhatalom. Egy este sokáig beszélgetünk az autójában. Nagyon elkeseredett, fel akarja adni a harcot, de lebeszélem szándékáról. Hosszú hónapokig ingyen írok a lapjába, miközben új munkatársakat szervezek az újság életben tartásának érdekében. Hosszas szünet után, a Sajtóklub adásai közben átkerülnek a Budapest TV-hez. Lovas helyett, itt már Bencsik a moderátor, melynek hatására a műsor színes, szabad és kreatív karaktere látványosan beszűkül. Egyre kényelmetlenebbül érzem magam a politikai megmondó-ember és manipulátor szerepében!

Október közepének egyik adása aztán kiveri a Fideszes „vezérkarnál” a biztosítékot. Lovas nevetve megjegyzi: - Na, már megint jól belecsaptál a lecsóba! A következő héten, Bencsik félszegen félrehív a felvétel előtt és szinte bocsánatkérően közli velem, hogy Kövér László kérésére átmenetileg ki kell üljek a műsorból! Már vártam ezt a pillanatot. Hirtelen felindulásomban – bár nem szokásom a vulgáris beszéd-, ezt válaszolom neki: - Tudod Andráskám, hosszú évtizedek alatt számosan megpróbáltak már politikai szilencium alatt tartani azért, hogy fogjam be a pofámat, de ez még senkinek sem sikerült! Kövérnek meg azt üzenem, hogy kapja be a faszomat! Ezt szó szerint add át neki légy szíves! – aztán kísétálok az épületből. Átmegyek a stúdióval szemközti kocsmába és kérek egy korsó hideg sört. Jól esik fellélegezni, végre ismét szabadnak érzem magamat!

Egyre több időt töltök a Jobboldali Ifjúsági Közösség (JOBBIK) egyetemista fiataljai között. Felcsillan számomra egy új remény, a tiszta közélet megeremtésének szándéka. Ezek a srácok már az elmúlt év választási kampányában is önzetlenül sokat segítenek a konzervatív pártok jelöltjeinek. Aztán a 2002-es választási kudarc hatalmas kiábrándultságot és elkeseredést okoz a nemzeti érzelmű ifjúság köreiben. A fiatalok javarészt a MIÉP felől érkeznek, mérhetetlenül csalódnak a Gizi (Papolczy Gizella) által irányított Csúrkában - a Zsíraltosban-, ahogyan ők nevezik cinikusan az elaggott pártvezért. Az 1999-ben alakult Jobbik közösség tagjai nem tudnak belenyugodni a választási vereségbe, a MIÉP politikai szétforgácsolódásába és a FIDESZ langyos erőtlenségébe. Már a Visegrádi Disputák alkalmával feltűnnek kiváló szónoki és szervezői képességeikkel. Az akkori Jobbik javarészt a Károli Gáspár egyetem körül tömörül, agilis személyiségeik szinte teljesen elfoglalják a Hallgatói Önkormányzatok (HÖK) felsővezetői pozícióit. A politikai karantén érezhetően túl szűkös a számukra, ezért ismert és népszerű közéleti szereplőket keresnek mozgalmuk népszerűsítése érdekében. Lovas, TGYL és Usztics Mátyás számára szimpatikus a lendületes mozgalom, de ezer szállal kötődnek a Fideszhez. Bencsik kompromisszumot köt, miszerint mindössze addig támogatja a Jobbik szándékait, amíg az szembe nem kerül a Fidesszel. Nem vagyunk naivak, mindannyian tudjuk, hogy ez a konfrontáció elkerülhetetlen!

A Fidesszel való szembenállás már a tavasz folyamán megnyilvánul. Május első napjaiban – miután az Országgyűlés alázatosan elfogadja az EU-csatlakozás nemzetromboló feltételeit-, a fiatalok unió ellenes nagygyűlést szerveznek a budapesti Erzsébet téren. A több ezres tömeg előtt elmondott beszédekben - Balczó, Bencsik, Kovács, Rácz, Usztics és én-, külön-külön felhívjuk a figyelmet az elhamarkodott és rossz feltételekkel megkötött csatlakozás tragikus következményeire. Vendégként itt vannak velünk a lengyel EU-ellenes szervezetek képviselői. A kezdeti Jobbiknak különösen fontos a földvédelem, ennek érdekében agitálnak országszerte. Az országjárások és disputák során Kovács Dáviddal, Nagy Ervinnel és Vona Gáborral már tartok közös előadásokat, de a vezetőség többi tagját nem ismerem. Hosszas személyes beszélgetéseket követően, egy nyári napon meghívást kapok a Magyarok Házának egyik különtermébe, ahol pártalapítási szándékkal ülésezik a vezérkar. Igen megtisztelő a csatlakozásra invitáló felkérésük, ám mivel soha nem voltam párttag - és a pártpolitikát sem kedvelem-, kicsit aggódom.

A társaság vezetője Kovács Dávid megnyerő, kicsit papos és tanáros, de kétségtelenül karizmatikus személyiség. Személyes jó barátja Vona Gábor (Zaza) energikus, szuggesztív és határozott. Tasnádi András visszahúzó és hezitáló, de mindemellett elemző alkat. Nagy Ervin esetlen és darabos, kicsit talán bumfordi, olyan igazi „vidéki” benyomását kelti. Az örökké cigarettázó Szabó Gábor (Szaszi) kiemelkedő munkabírású szervezőcseni hírében áll, míg Novák Előd indulatos, fékezhetetlen és kreatív ötletgazdaként jellemezhető. Velünk van még néhány megnyerő, csendes és mosolygós fiatalember, akik szintén égnek a tettvágytól. Rajtam kívül egyetlen idősebb tagja van a testületnek a volt MIÉP-es Balczó Zoltán személyében, aki csendes, visszafogott, meglehetősen merev és hivatalnok típus. Szellemében és jellemében teljesen az ellentétem, de a pártpolitika mocskos világában talán neki van a legnagyobb tapasztalata. Nézem a tiszta arcokat és tudom, hogy hamarosan elkezdődik életem újabb nagy kalandja és kihívása!

Lázás izgalommal készülünk az új párt zászlóbontó kongresszusára. Október 24.-én, a Fővárosi Művelődési Ház, zsúfolásig megtelt nagytermében egymást követik a felszólalók. Lovas és Usztics egy modern életérzésű, lendületes és fiatalos konzervatív párt szükségességéről beszél. Balczó az alapító nyilatkozat szellemiségét idézi fel, Vona keményen és határozottan meghirdeti a magyar radikalizmus ismételt feltámadását. Én az antikommunista ellenzék új kihívásairól, feladatiról és törekvéseiről beszélek. Legutolsó felszólalóként Kovács Dávid azt hangsúlyozza, hogy a Jobbik a mindenkori jobboldal lelkiismereteként kíván megjelenni a politikai palettán. Nagy tapssal jutalmazott felszólalásában külön kiemeli, hogy a Jobbik nem engedheti meg azt a káros törekvést, hogy a FIDESZ monopolizálja és kisajátítsa a jobboldaliság és a konzervativizmus hazai eszményét! Végül Pongrácz Gergely megható üzenetben köszönti a Pesti Srácok mai örököseit! A közönség soraiban közismert közéleti szereplők ülnek, itt van többek között TGYL, Rácz, Raffay, Koltay, valamint egykori MIÉP-es és MDF-es vezetőségi tagok. A Fideszes sajtó megpróbálja elbagatellizálni az eseményt, ám a

néhány hét múlva megjelenő Századvég Alapítvány által mért közvélemény kutatási adatok, már két százalékpontra helyezik a frissen alakult párt ismertségét.

Közeledik az év vége. November elején tüntetést szervezünk a sajtószabadság védelmében, mivel az MTV - Baló György döntése alapján-, megszünteti a Siklósi Beatrix által jegyzett Éjjeli menedék közéleti műsorát. (Ebben az adásban én is többször szerepelek, ezért különösen bánt a balliberális cenzúra!) December 9.-én újabb demonstrációt szervezünk, ezúttal a Szabadság térre, az USA nagykövetség elé, amelyen tiltakozunk az ország iraki katonai szerepvállalása ellen. Vona Gáborral közös felszólalásomban kijelentem: - Megengedhetetlen, hogy magyar katonák közpénzen vegyenek részt egy leigázott ország további megszállásában! Az év végének legkiemelkedőbb eseménye azonban az országos keresztállítás, melynek során, 27 helyen állítunk nagyméretű kettős keresztet az országban. Hiába az országos hírzárlat ellenünk, Novák Előd kreatív ötlete áttöri a csend és hallgatás égiség falait! A karácsonyi várakozás meghitt pillanatát – nyilvánvaló politikai szándékkal-, mindenáron meg kívánja akadályozni a FIDESZ. Az V. kerületi keresztállítás során súlyosan összeszólalkozom Rogán Antallal, aki később meghátrál. Az Országházzal szemben felállítjuk a jelképet, melynek avatásán megjelenik Gyulay Endre szeged-csanádi megyéspüspök. (A kezdeti ellenkezés után. a debreceni és székesfehérvári Fideszes önkormányzat is engedélyezi a keresztény szimbólumok felállítását!) Közben gőzerővel építkezünk. A folyamatos országjárások eredményeképpen év végén már 30 alapszervezetünk működik. Állok az irodai térkép előtt, nézem a színes gombostűfejeket, a parányi Jobbikos szigeteket az országban. Sehogyan sem tudom elképzelni a sikeres jövőt, de nem adom fel. Mindent erre a lapra tettem fel, innen már nincs meghátrálás!

(folytatjuk)

p.s.: a VIII-XIV.-ig tartó fejezetek egyelőre a fentebb jelzett blogban találhatóak